

(Sprawa C-267/17)

Strona skarżąca: Rhenus Veniro GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Kreis Heinsberg

Przy udziale: WestVerkehr GmbH (C-267/17)

Sentencja

Artykuł 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego nie ma zastosowania do bezpośredniego udzielania zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych w zakresie autobusowego transportu pasażerskiego, które nie są udzielane w formie koncesji na usługi w rozumieniu dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych oraz dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi.

(¹) Dz.U. C 283 z 28.8.2017.

Dz.U. C 269 z 14.8.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Bashar Ibrahim (C-297/17), Mahmud Ibrahim i in. (C-318/17), Nisreen Sharqawi, Yazan Fattayrji, Hosam Fattayrji (C-319/17)/ Bundesrepublik Deutschland, Bundesrepublik Deutschland/Taus Magamadov (C-438/17)

(Sprawy połączone C-297/17, C-318/17, C-319/17 i C-438/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej — Dyrektywa 2013/32/UE — Artykuł 33 ust. 2 lit. a) — Odrzucenie przez organy państwa członkowskiego wniosku o udzielenie azylu jako niedopuszczalnego ze względu na uprzednie udzielenie ochrony uzupełniającej w innym państwie członkowskim — Artykuł 52 — Zakres stosowania *ratione temporis* tej dyrektywy — Artykuły 4 i 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Nieprawidłowości systemowe w zakresie procedury azylowej w owym innym państwie członkowskim — Systematyczne odrzucanie wniosków o udzielenie azylu — Rzeczywiste i udowodnione ryzyko bycia poddanym nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu — Warunki życia beneficjentów ochrony uzupełniającej w owym innym państwie)

(2019/C 187/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Bashar Ibrahim (C-297/17), Mahmud Ibrahim, Fadwa Ibrahim, Bushra Ibrahim, Mohammad Ibrahim, Ahmad Ibrahim (C-318/17), Nisreen Sharqawi, Yazan Fattayrji, Hosam Fattayrji (C-319/17), Bundesrepublik Deutschland (C-438/17)

Strony pozwane: Bundesrepublik Deutschland (C-297/17, C-318/17, C-319/17), Taus Magamadov (C-438/17)

Sentencja

- 1) Artykuł 52 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, że pozwala on państwom członkowskim przewidzieć natychmiastowe stosowanie przepisu prawa krajowego transponującego art. 33 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy do wniosków o udzielenie azylu, w sprawie których nie wydano jeszcze ostatecznych decyzji, a które zostały złożone przed dniem 20 lipca 2015 r. oraz przed wejściem w życie tego przepisu krajowego. Natomiast art. 52 akapit pierwszy, w świetle w szczególności wspomnianego art. 33, stoi na przeszkodzie takiemu natychmiastowemu stosowaniu w sytuacji, w której zarówno wniosek o udzielenie azylu, jak i wniosek o wtórne przejęcie zostały złożone przed wejściem w życie dyrektywy 2013/32 i, zgodnie z art. 49 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, podlegają jeszcze w pełni zakresowi stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrzenia wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego.
- 2) W sytuacji takiej jak sytuacja rozpatrywana w sprawach C-297/17, C-318/17 i C-319/17 art. 33 dyrektywy 2013/32 należy interpretować w ten sposób, iż pozwala on państwom członkowskim na odrzucenie wniosku o udzielenie azylu jako niedopuszczalnego na podstawie swego ust. 2 lit. a), przy czym państwa członkowskie nie muszą ani nie mogą w pierwszej kolejności odwołać się do przewidzianych w rozporządzeniu nr 604/2013 procedur przejścia lub wtórnego przejścia.
- 3) Artykuł 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32 należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie skorzystało z oferowanej przez ten przepis możliwości odrzucenia wniosku o nadanie statusu uchodźcy jako niedopuszczalnego ze względu na to, że wnioskodawcy już udzielono ochrony uzupełniającej w innym państwie członkowskim, w przypadku gdy przewidywalne warunki życia, jakie czekałyby wspomnianego wnioskodawcę jako beneficjenta ochrony uzupełniającej w owym innym państwie członkowskim, nie naraziłyby go na poważne ryzyko nieludzkiego lub poniżającego traktowania w rozumieniu art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Okoliczność, że beneficjenci takiej ochrony uzupełniającej we wspomnianym państwie członkowskim nie otrzymują żadnych świadczeń na pokrycie kosztów utrzymania lub otrzymują je w znacznie ograniczonym zakresie w porównaniu do innych państw członkowskich, jednakże w tym zakresie nie są traktowani inaczej niż obywatele owego państwa członkowskiego, może prowadzić do stwierdzenia, że wnioskodawca ten byłby narażony na takie rzeczywiste ryzyko traktowania sprzecznego z art. 4 karty, tylko wtedy, gdyby skutkowało ona tym, iż znalazłby się on, ze względu na właściwy mu szczególnie stopień narażenia, niezależnie od swojej woli oraz osobistych wyborów, w sytuacji skrajnej deprivacji materialnej.
- 4) Artykuł 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, aby państwo członkowskie skorzystało ze wspomnianej możliwości, w przypadku gdy procedura azylowa w innym państwie członkowskim, które udzieliło wnioskodawcy ochrony uzupełniającej, prowadzi do systematycznego odmawiania, bez rzeczywistego rozpatrzenia, przyznania statusu uchodźcy osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową, które spełniają warunki określone w rozdziałach II i III dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony.

(¹) Dz.U. C 309 z 18.9.2017.

Dz.U. C 347 z 16.10.2017.